

Z NOVEGA OTOKA, PO IMENU „UTOPIJA“

Dragi bralci Pisma Zaveze ljubezni, dragi člani in prijatelji Schönstattskega gibanja!

PRIHODNOST PRIPADA TISTEMU, KI OZNANJA VEČJE VESELJE! Angleški katoliški svetnik, pravnik, sodnik, socialni filozof, avtor, državnik in renesančni humanist Tomaž More (*1478_†1535) je med drugim znan tudi po romanu „*Utopija*.“ „*Resnično zlata knjižica, ki ni nič manj zdravilna kot zabavna. Ustava najboljše države in novega otoka Utopija*“ je podnaslov te knjige, ki je bila napisana leta 1516. Roman prikazuje sliko neresnične, a lepe demokratične otoške družbe, ki jo zaznamuje enakopravnost. Danes se beseda utopija uporablja za privlačno in čudovito vizijo, za katero si pri sebi mislimo, da je „predobra, da bi bila resnična.“ Brez utopičnih idej, kako priti do boljšega in lepšega, bolj človeškega, pravičnejšega, bolj socialnega, bolj zdravega in bolj ekološko usmerjenega sveta, naše prizadevanje in vztrajno delo za boljši svet, nimata moči ne zanosa, saj ne sebe ne drugih, ne bomo uspeli navdušiti za nove ideje. „*Prihodnost pripada tistemu, ki oznanja večje veselje*,” pravi nek moder izrek.

Distopija - nasprotje utopije. Pred kratkim sem bral tekst, ki opisuje nasprotje dobre utopične družbe. Že nekaj desetletji lahko opažamo, da se v romanih, stripih in filmih vse pogosteje pojavljajo zgodbe na temo strašljive temne prihodnosti ali pa opisujejo človeško družbo po globalni katastrofi. V tem kontekstu govorimo o „distopični“ družbi. Antiutopija ali negativna utopija, grško: *dis-topos* (δυσ: dys - zlo + τόπος: topos - mesto) je vrst fikcije in je naslednica utopije, ki opisuje temačno usodo človeštva, ki ne ponuja nobenega upanja. Najprej sem moral poiskati od kod ta beseda sploh izvira, da sem razumel njen pomen, ki pomeni negativno ali sprevrženo podobo „*utopičnega*.“ Značilno je, da se v času velikih sprememb, ideje o pogubni prihodnosti, povečujejo. Človekova negotovost se rada druži z njegovimi strahovi. To človeka ohromi ali dodobra pretrese. Včasih nas napovedi propada, celo spodbudijo k delovanju, da bi se te črnogledne napovedi ne uresničile. Strah pred dramatičnim dogajanjem, nam skozi željo po preživetju, prebudi našo osebno odgovornost.

Pomembnost našega zaupanja v veri. V vsakem primeru, lahko brez konca razpravljamo o napovedih prihodnosti, vendar iz tega ne bo nastala kakšna zanesljiva prognoza. Enako velja, da iz množice pozitivnih in negativnih argumentov, bolj redko zraste tista prava odločnost, ki je potrebna za soudeležbo in sooblikovanje prihajajočega časa. Naši skupni prošnji za leto 2021, ki je: „*Podari nam, ki Ti zaupamo, svoje darove, ki nas bodo vodili!*“ je pridružena fotografija (glej spodaj), ki je tudi povezana s pogledom v prihodnost. Sredi meglene pokrajine, v nekakšni senci, stoji družina in gleda proti obzorju, ki je polno svetlobe. Kaj tej družini daje razlog za tako samozavest? Fotografija v nas noče zbuditi tehtanja med več ali manj optimističnih vtisi. Fotografija nam želi izraziti pomembnost našega zaupanja v veri.

Pater Jožef Kantenich, naš ustanovitelj je pogosto pripovedoval kako je pri svojih osebnih življenjskih odločitvah in pri odločitvah v zvezi z Schönstattskega gibanjem, „*pred Bogom pogosto stal v drži popolnega zaupanja*.“ Popolno zaupanje v Boga, računa na Božje darove Svetega Duha. Lahko bi celo rekli, da na naše duhovno obzorje, največ svetlobe pride iz notranjega sija, ki ga v nas ustvarjajo darovi Svetega Duha.

„OD RAZMIŠLJANJA O UPANIJU IN PRIHODNOSTI, DO DOŽIVLJANJA NOTRANJE MOČI.“ Krščanske kreposti: ljubezen, vera in upanje, lahko pravilno razumemo samo, če se poglobimo v bistvo krščanske vere. Sveta Edith Stein je bila preden se je spreobrnila v krščansko vero in se krstila, zelo razumsko misleča in delovna oseba. Kot prva univerzitetna asistentka za filozofijo v Göttingenu, se je ukvarjala tudi z vprašanji, ki se nanašajo na resnico in na vero. Ganila so jo predvsem srečanja z globoko vernimi ljudmi.

Nepozaben dogodek. Na prvi vtis nepomemben in komaj zaznaven dogodek je nanjo napravil nepozaben vtis. Medtem, ko sta s prijateljico obiskali frankfurtsko katedralo, ji je pozornost vzbudila neznana ženska z nakupovalno košaro. „S prijateljico sva za nekaj minut stopili v katedralo. Medtem, ko sva se tam zadrževali v spoštljivi tišini je vstopila ženska z nakupovalno košaro. V klopi je pokleknila za kratko molitev. To je bilo zame nekaj povsem novega. ... Sredi vrveža delovnega dne in opravkov je prišel sem v prazno cerkev, nekdo na zaupen pogovor. Tega nisem mogla več pozabiti.“

Odločilna „iskra upanja.“ Še bolj se jo je dotaknilo srečanje z ženo njenega pokojnega mentorja in prijatelja Adolfa Reinacha, ki je umrl v prvi svetovni vojni. Želela je obiskati njegovo vdovo Anno in, ko sta se končno srečali, ni vedela kaj naj ji reče. Jezuit Johannes B. Hirschmann, teolog, profesor, organizator in aktivni udeleženec II. vatikanskega koncila je glede pogovorov z Edith Stein poročal: „Najodločilnejši razlog za njeno spreobrnjenje v krščanstvo je bil, ko ji je Anna Reinach povedala, kako v skrivnostni moči križa, ki ji je bil naložen po smrt njenega moža na fronti 1. svetovne vojne, prinaša Bogu svoje žrtve. V tej drži žrtvovanja vdove Anne je našla dokaz pristnosti krščanske vere in ji ostala odprta. Po tem pogovoru je ostala v Reinachovi hiši še nekaj časa, da bi pregledala njegovo zapuščino.“ Za Edith Stein je to srečanje pomenilo „iskro upanja,“ ki ji je dajala moč pri odkrivanju skrivnosti krščanske vere, Jezusovega življenja, njegovega križa, njegovega vstajenja in njegove skrivnostne navzočnosti v Evharistiji in v vsakem človeku.

„STELLA MARIS – MORSKA ZVEZDA!“ Marijina hvalnica Bogu - Magnifikat, nam že več kot dva tisoč let, sporoča Marijino izkušnjo z Bogom. Prav Marija nam lahko izprosi potrebno upanje in zaupanje Vanj. To izkušnjo močnega zaupanja, podobno izraža druga Mariji v čast napisana hvalnica: „Pozdravljamo Te, o Zvezda morja! O Marija, pomagaj nam!“ V nekdanjih časih, so bile zvezde odločilen pripomoček za plovbo po morju, saj ni bilo drugih načinov orientacije. Zaradi morskih tokov in neviht, bi bile ladje izgubljene na odprtem morju. Mornarji brez njih, ne bi našli poti v domača pristanišča.

Na odrešenje po Jezusu Kristusu, pogosto gledamo tako, kot bi gledali na ponudbo ali priložnost, ki nam jo razkriva Sveto pismo in smo jo zato dolžni izkoristiti. Odrešenja, ki nam ga je zaslužil Jezus, brez lastnega koraka vere, narejenega iz globin ponižnega srca, v svobodi božjih otrok, ne moremo prejeti. Posredovati ljudem to sporočilo in ga z življenjem narediti privlačnega, to je naloga vsakega kristjana in poslanstvo Božjega ljudstva.

Verski nauk o Mariji in o Njenem češčenju, ima temelje v Lukovem evangeliju, v Marijini hvalnici Magnifikat. Ta verski nauk potrjujejo tudi številne molitve in pesmi od začetkov Cerkve do danes. Vse izpovedujejo „globoko in zanesljivo upanje,“ da milost odrešenja po Jezusu Kristusu, ni samo ena od možnosti, saj je v Mariji v polnosti dosegla svoj cilj. Prepričljivo zaupanje v veri in močna svetloba optimizma na obzorju, sta tudi najlepši prisposodbi za marijansko duhovnost. Po vsemu študiju in iskanju je taka konkretna vera kristjanov, za Edith Stein postala „iskra upanja,“ na njeni poti do vere v Jezusa.

Verjetno bo sestavni del nebeške lepote in veselja ta, da se bomo čudili neskončnemu obilju srečanj, v katerih so preskakovale takšne iskre upanja.

V mesecu juliju, Vam vsem želim, da se spočijete od naporov in sveži obnovite vsak svojo Zavezo ljubezni z Božjo Materjo!

pater Ludwig Güthlein, Schönstattsko gibanje, Nemčija

